

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 573/2025
02.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Јасмине Стаменковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „Еко Гроцка“ д.о.о. Београд, Гроцка, чији је пуномоћник Немања Новокмет, адвокат из ..., против туженог Друштво за производњу промет и услуге „Б2 М“ д.о.о. Београд, Гроцка, чији је пуномоћник Софија Рончевић, адвокат из ..., ради дуга, вредност предмета спора 3.124.837,10 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1650/25 од 12.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1650/25 од 12.06.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1650/25 од 12.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 3567/2024 од 13.03.2025. године, у ставу првом изреке, укинута је решење о извршењу јавног извршитеља Исидоре Ранковић ИИВк 77/24 од 15.04.2024. године, у целости. У ставу другом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу исплати 3.124.837,10 динара са законском затезном каматом обрачунатом на специфициране износе почев од 21. у месецу за претходни месец, па до исплате, како је ближе описано у том ставу изреке. У ставу трећем изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка накнади износ од 256.351,00 динар.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1650/25 од 12.06.2025. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке. У ставу другом изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о његовој ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 - др. закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца према туженом у износу од 3.124.837,10 динара са припадајућом законском затезном каматом на име дуга по рачунима испостављеним за период март 2021. - јануар 2024. године, за пружене комуналне услуге сакупљања и транспорта комуналног отпада. Предметни спор је правноснажно пресуђен на тај начин што су нижестепени судови одбили тужбени захтев тужиоца. Нижестепени судови су као разлоге за одбијање тужбеног захтева навели да тужени није имао потребу за пружањем услуга тужиоца, имајући у виду да сав отпад који произведе у обављању своје делатности рециклира преко правних лица са којима има закључене уговоре. Тужени је приложио доказе да врши рециклажу сопственог отпада у складу са сертификатом да послује према стандарду заштите животне средине. Притом, током поступка је утврђено да тужилац није вршио спорну услугу, јер му је тужени онемогућио улазак у круг фирме туженог.

Тужилац не даје разлоге који оправдавају одлучивање о изјављеној ревизији са разлога прописаних чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку. Тужилац указује на то да постоје нижестепене пресуде које су донете у битно сличним чињеничноправним ситуацијама, а које су супротне одлукама нижестепених судова у конкретној правној ствари. Међутим, будући да је овде у конкретној правној ситуацији тужени доказао да тужилац није пружао предметне комуналне услуге и да је вршио рециклажу сопственог отпада у складу са сертификатом да послује према стандарду заштите животне средине, то се нижестепене одлуке на које се позвао тужилац, не заснивају на истом или битно сличном чињенично правном основу, те се не ради о неуједначеној судској пракси у конкретном случају. Не указује се на постојање ширег друштвеног или правног значаја због којег би требало дозволити одлучивање о посебној ревизији у циљу размотрања правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана. Такође, не наводи се ни то да постоји потреба за новим тумачењем материјалног права примењеног у побијаној пресуди. Указивање ревидента на погрешно утврђено чињенично стање услед погрешне оцене доказа, не може се прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да није дозвољена.

Тужба (предлог за извршење) у овој парници поднета је дана 25.03.2024. године, а вредност предмета спора је 3.124.837,10 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 26.661,87 евра.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности - спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности, ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић